РІК 1930. Листопад. Ч. XI.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

Ч. 7286. — Подяка Впр. ОО. Крилошанам Візитаторам, ОО. Деканам, Душпастирям і вірним.

Як кождого року, так і сего Наші Відпоручники Впр. ОО. Крилошани Візитатори, звиділи в Нашім імени велику частину Нашої Епархії, а з їх звітів Ми довідалися, як загально щиро, часом серед нечуваних противностей, працює Наше Всч. Духовенство в церкві і школі та всюди, де лиш сягає його вплив.

Ми дізналися також, як численно та з яким одушевленням спішили вірні на привитання Наших Заступників, як торжественно їх принимали при святочно прибраних брамах тріюмфальних, або гарно уквітчаних церковних дверях, як подекуди сердечно їх супроводжали своїми кінними бандеріями, зазначуючи при сім, що в сей спосіб хотять зложити пошану свому Епископови і виявити своє привязання і любов до него.

В церквах заносили Всч. ОО. Духовні і численно зібрані вірні разом з Впр. ОО. Візитаторами горячі молитви до Всевишнього за св. Отця Папу Римського, за Нас і за потреби нашої Епархії.

Многі вірні користали з сего благодатного часу перепрошуючи Бога у св. сповідях і принимаючи Його у св. Причастю.

І шкільна молодь брала живу участь при привитанню разом з Вп. Учительством сиплючи квіти або передаючи гарні китиці при сердечних словах привітання та веселячи ОО. Візитаторів гарними відповідями підчас катехизацій.

Відомість о сім наповняє Наше серце щирою радістю, і тому сею дорогою висказуємо щиру подяку Впр. ОО. Візитаторам за їх повні посвяти труди при візитаціях, Всеч. ОО. Деканам і Всч. Духовенству за ревну працю, а всім вірним і ОО. Духовним, за щире привязаннє і любов та за молитви, які заносили за Нас до Господа Бога.

І на будуче просимо всіх: І серед найтажших трудностей кріпко держіться св. католицької віри, сильно стійте при св. католицькій Церкві, що одинока може запевнити нам вічне спасення, вірно заховуйте Божі заповіди, бо лишень в сей спосіб забезпечите собі і дочасне і вічне щастє.

Не уставаймо у наших молитвах за Святійшого Вітця Папу Римського, — молімся одні за других і просім, щоби Господь милосерний кріпив нас усіх своєю ласкою і помічю у всіх потребах наших а особенно в нинішніх тяжких часах, які переживаємо.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа нехай буде зі всіми Вами.

В Перемишлі дня 8. листопада 1930.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Зміст сего письма належить подати до відома вірних у найблизшу неділю по одержанню сего числа Епарх. Відомостей.

Ч. 7008. — В справі Празника св. Священомученика Йосафата.

Сегорічний Празник св. Священомученика Йосафата переноситься на неділю д. 30. листопада с. р.

Перед Празником належить всюди відправити тридневницю, а всюди, де лишень це можна зробити девятницю, се є: кождого дня відспівати молебен до св. Йосафата, (де би було більше число вірних, з виставленням Найсв. Тайн) виголосити коротку проповідь і відспівати суплікацію.

В сам день Празника с. є. в неділю 30. листопада належить відправити торжественну Службу Божу в честь св. Священомученика Йосафата, а в належито приготованій проповіди поставити св. Йосафата як взір привязання до св. католицької Церкви і Її Голови, Христового Намісника на землі.

По Службі Божій належить відспівати »Тебе Бога хвалим« і уділити благословення Найсв. Тайнами.

В неділю перед Празником заохотять Всч. ОО. Душпастирі вірних, щоби численно приступали до св. Тайн.

Ч. 7287. — Фонд підмоги Церквам при То-ві „Епархіяльна Поміч“.

Звертаючи увагу на випечатану в другій части нинішних «Епархіяльних Відомостий« відозву VII-ої секції (підмоги Церквам) при Товаристві »Епархіяльна Поміч« в Перемишлі, Епп. Ординаріят поручає Всеч. ОО. Парохам, Завідателям і самос. Сотрудникам доложити всіх зусиль, щоби цей поклик священичого товариства в справі утворення і постійного скріплювання під нинішну пору так необхідного фонду підмоги Церквам знайшов повну прихильність і зрозуміння серед широкого загалу вірних.

З окрема поручається на будуче два рази до року се є в день Празника Св. Отця Николая 19. грудня і Благовіщення Пресв. Богородиці 7. квітня відправити Акафіст після Служби Божої а зібрані при тій нагоді сладки відослати до Епп. Консисторії з дopиcкою »на фонд підмоги Церквам“.

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 6633. о. Чичула Іван, парох в Буковій деканом Старосільським.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 6641. о. Шпиталь Іван — Стрільбичі.
Ч. 6642. о. Ґарбовський Николай — Пруси.
Ч. 7093. о. Мухнацький Яків — Мокротин.
Ч. 6700. о. Ковальчик Михайло — Одрехова.

Завідательства одержали:

Ч. 6009. о. Бень Василь — Тиханя.
Ч. 5750. о. Горницький Володимир, доїздж. — Білич горішний.
Ч. 6240. о. Сивак Григорій — Сурохів.
Ч. 6431. о. Качмар Стефан — Воютичі.
Ч. 6225. о. Городецький Іван — Горбачі.
Ч. 6905. о. Кебуз Іван — Бахір.
Ч. 5960. о. Масляник Франц — Ізби.
Ч. 6518. о. Качмар Дмитро — Віжомля.

Сотрудництва одержали:

Ч. 5959. о. Заяць Михайло — сотр. в Ярославі.
Ч. 6557. о. Крайчик Омелян — сам. сотр. в Тершові.
Ч. 6704. о. Тріска Йосиф — сам. сотр. в Сушиці риковій.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишіль, дня 10. листопада 1930.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

СЛУЖБА БОЖА

НАЙБЛИЩЕ ПРИГОТОВАННЯ ДО ОСВЯЧЕННЯ.

Первовзором св. Служби Божої є Тайна Вечера зі своїм освяченням, якого довершиві сам Божий Архієрей, Христос. В укритій закутині сал Тайної вечері находимо жерело нашої небесної, світом потрясаючої, священичої власти, яку дав нам Христос словами „Сіє творите во моє воспоминаніє“. Там всьо боже, всьо покланяєме. Божа всевідучість добачила світлицю а Боже Провидіння приготовило трапезу. Горяче бажання з груди Богочоловіка хвилювало таїнственно в світлиці: »желаніем возжеліх ясти с вами пасху«. Безконечна любов перебувала між першими семінаристами, які за кілька хвиль мали стати учасниками Божої любови і всемогучости.

Обставини степенували вид воплоченої Божої Любови. Зі зворушаючою короткістю малює св. Павло ситуацію: »В нощ в нюже предаешеся«, а наша св. Літургія для яркійшого контрасту Богочоловічої любови на темнім тлі людської злоби додає „паче сам себе предаяше“. Якже гарна тема до розважання!

В непонятий спосіб дав Ісус найбільший доказ своєї любови в ночі найбільше сліпої ненависти. Щож більше можна сказати про се як св. Павло? що більше додати, як се що зробила наша св. Літургія? Хиба в німій адорації і подиві перейти попри сю хвилю невимовної традиції!

Ся вічно памятна година любови Спасителя, якже прикрою, гіркою була вона Йому! Там сидить Його зрадник. Повні любови натяки, виразні вказування не можуть зворушити семінариста — зрадника. Неспокійний, сумний погляд Учителя пе проникає в закаменіле, захланне, сребролюбиве серце. Жахливі слова, „Єдин от вас предасть мя“, „ти рекл єси“ не сокрушають його, не повалюють на землю. »Вниде в онь сатана«,- який жене його з кімнати. Години скорботи находять на душу Спасителя,

а скорботи »даже до смерти«. »В нощ в нюже предаяшеся — паче же сам себе предаяше за міра живот«.

Бачить Спаситель перед собою чашу — небавом поподасться йому чашу страстей таку гірку, що буде мусів кликати: »Аще возможно да мимоідет от мене чаша сія...« Глядить на учеників, небавом вони його опустять а він буде і найубощий в любов на землі »Вси мя оставите єдинаго«. Ще молиться до Отця небесного »нісм єдин, яко Отец мой со мною єсть«. Але завтра почуєся полишений і Отцем небесним. »Ілі, Ілі, ліма савахтані«! Пересякла кровією земля Ґетесманії, Його кровава процесія вулицями міста стоїть перед його всевідучими очима в нагій дійсности, ціла голгофтська гора давить його душу своїм тягарем. »Прискорбна душа моя даже до смерти«. Бо се ніч в якій »година і область темная« його ворогів побіджає. — »В нощ в нюже предаяшеся...«

А на сім жахливо темнім тлі виднїє мила поява Спасителя. Се ніч любови. Він має ще сказати слово, яке лиш він може сказати, слово всемогучої любови. Завіщання хоче Він лишити Своїм питомцям — вихованкам на кінець їх семінарицького часу проби і науки. А в сім завіщанню мають вони дістати те все, чим Він був для них, його Самого, і всьо Його, Його Любов. — „Таже сам себе предаяше за міра живот«. Цілу ніч свого надлюдського страдання, жалю задля зради, сорому бичовання, тортур терневого вінця, мучеництва, Хресної Дороги, годин Великої Пятниці, ціле викровавлення Його Богочоловічого Тіла, те все збирає разом, щоби представити під заслоною Божого Таїнства під видами хліба і вина.

Всі роди найбільш кровавих примирень, які коли бачив Ізраїль, всі примирні жертви, які започаткував Мелхиседек, зникли і затопились в сій одній жертві, яку він приніс під так лагідними видами, а яка що до сути була совершенно рівною кровавій жертві слідуючого дня. »Паче себе предаяше...«

Сила сеї любови проломила границі теперішности. »До скончанія віка« — без міри і границь — Ісус возлюбль своя сущия в мірі до конца возлюби їх«. Сею безграничною силою Божої Любови хоче Він обняти в сій хвилі весь грядучий час, всю дочасність світа, всі грядучі покоління.

»Себе предаяще за міра животу. Він встав. У Його сіяючій руці заблестів вид Божого хліба, почулись таінственні слова: »Сіє єсть тіло моє за ви ломимоє«. Відтак піднеслась чаша перед очима зі зачудовання припавших на коліна учеників і розляглось мелянхолійною мельодією: „Сія єсть кров моя новаго завіта...“.

Могучі слова, що продерли світ і його будучність, вийшли з Божих уст і запали глибоко в серця апостольських алюмнів. „Сіє творите в моє воспоминаніє“. В тишині великої, переломової хвилі, стрічі старого з новим Завітом, вони замкнули сі слова в своїх душах.

Вони від тепер стали священиками, бо мають жертву; небесними священиками зі земною людською природою. Дістали жертву, в якій їх розум і любов мусіли губитись. Жертву якою могли спасти світ, яка їх священодійство виносила понад власть ангелів. Жертву, що була більша як життя, як їх любов, як світ і гріх, жертву якою був їх сам Божий Учитель.

З німою вдякою, під зітхнення адоруючої любови взяли вони, убогі і простенькі духом, на себе священство з його безграничною жертвою. А від сеї години Божа любов і мудрість кличе все нові вибрані громади в святилище, які дістають ту саму власть, що перші священики в ніч зради. — »В нощ в нюже предаяшеся паче сам себе предаяше за міра живот«.

Господи, Ти і мене покликав. „Милости Твоя во вік воспою«. Мені, що так мало і так лихо вмію жертвувати, даєш Свою безмірну жертву в руки. Мойому убогому розумови повіряєш найглибшу Тайну Землі. — Мому убогому в любов серцю даєш на власність найбільшу жертву любови. — Ти не відкинув своїх убогих учеників, не відкинь і мене, що важуся перед Тобою станути і бути Твоїм жрецем — Твоєю святою жертвою хочу виповняти Твої найсвятійші наміри, жертвувати її »за міра живот« примирювати небо з грішним людським родом, приносити її »во оставленіє гріхов«, струї Твоеї ласки спрямовувати на голови Твого народу, здобувати світ для Твоеї любови. — Не дай Господи, щоби я з власної вини котрого дня мав занедбати принести сю жертву, не отворити так могучого жерела освячення себе, мені повірених душ і цілого світа.

— Щоденно нехай благовістить дзвін парохіянам, що »отсе Спаситель наш приноситься за міра живот« руками Свого Слуги.

Католицька Акція

(К. А. проповідує максимальний католицизм, обовязки священиків, середники образовання світських апостолів).

6.

Обнова родини і суспільности може довершитися тільки на засадах чистої і повної науки Христа. Маємо проповідати Христа розпятого, такого, яким Він явився в плоти, якого передали евангелія, чисту Його Правду в цілій повноті краси і строгости вимог нагорної проповіди. Не вільно нікому самовільно ослаблювати постулятів евангельських ані представляти чогось легким, що належить до важних абовязків ані штучно достроювати їх до вимог життя. Навпаки: К. А. велить нам проповідати максимальний католицизм як засаду, до котрої належить приміняти практику життя, а рівночасно поборювати всякі мінімальні програми католицькі, як неясні, нежиттеві, присуджені скорше чи пізнійше на загибіль. Проти нас стоїть одинокий гідний отвертої борби ворог, максималізм ложі і зла, виразний і викінчений до подробиць, це більшовицький комунізм. Кінцева борба розіграється між тими двома таборами, бо тільки вони проголосили виразні програми і виставили ясні прапори.

»Велике завдання — пише о. Адамський в книжці „Akcja katolicka a duchowieństwo“ — вкладає Церква на нас священиків. Бажаючи йому відповісти будемо мусіли часто застановлятися над тою великою думкою Церкви, щоби її зрозуміти в цілій повні й чистоті та до глибини нею перенятися. Коли Церква від світських вимагає, щоби вони серед своїх обовязків на першому місці поставили справу католицизму а все проче на другому місці, то тим більше має Церква право домагатись від нас, щоби ми були виключними представниками католицької справи і цю справу вважали нашим першим життєвим питанням полишаючи всі инші хочби найшляхотнійші справи на другім місци.

І треба буде провірити свою душу, чи, коли ставитимемо Христові постуляти безоглядно на першому місці, не

зродиться на дні душі обава, що може так понятий католицизм мігби принести шкоду нашій нації чи патріотизмови, інтересам особистим або близьких нам верств, чи не зродиться в нашій душі закид, що консеквентний католицизм є нежиттєвий і непрактичний. Такі думки свідчилиби, що в нашій душі кружляють заразки субєктивізму, що немає ще в ній повної і глибокої віри в те, що Христова дорога є абсолютно правдива і найлучша, що католицизм не може ніколи потягнути за собою лихих наслідків ані нанести дійсної кривди якійнебудь добрій справі.

Серед таких розважань піддамо може поважній ревізії нашу практичну душпастирську ціль, се є рівень, до якого ми бажали довести всіх наших парохіян, тип католика, до якого достроюємо наші проповіди, науки в сповідальниці, наші виклади у брацтвах і стоваришеннях і переконаємося, що дотепер за низько ставили ми ідеал католика перед очі наших вірних. Ми може помилялися у сподіваннях, що ставляюти умірковані домагання, лекше заохотимо вірних, щоби до них стреміли, ніж колиб ми їм ставили перед очі високий, недостижимий ідеал Христа. Зовсім певно дійдемо до висновку, що чим висше будемо ставити вірним перед очі ідеал католика, тим більше шляхотних душ одушевиться ним».

Католицька Акція стремить до того, щоби піднести рівень надприродного життя на можливо найвисший щабель. В нинішних часах можливо се осягнути тільки шляхом збірної орґанізованої праці, яку повелиби повні шляхотного запалу, високо ідейні міряни — апостоли. Життя, розвій і успіх праць орґанізацій, установ і гуртків Кат. Акції залежатиме від повних посвяти світських одиниць. Завданням духовенства є вишукати потрібних для апостольської праці людий, вишколити їх, вляти в них духа апостольської ревности і поставити на належну висоту, щоби могли як слід відповісти вимогам хвилі.

Якже повести працю над вихованням світських апостолів, тих перших піонірів К. Акції? Чи вистане тут звичайна душпастирська праця священика? На се відповідь: Душпастирська праця має на меті виховати маси парохіян та заспокоювати їхні душевні потреби. Для вироблення активних борців в розумінні К. Акції нормальна праця хочби найревнійшого душпастиря не в силі дати більше

як вселюдна школа для загального образовання. Тут необхідні спеціяльні методи і засоби праці. Кандидатів на будучих апостолів К. Акції належить глядати передовсім в Церковних Брацтвах і Марійських Дружинах, бо в них гуртуються найкрасші сили парохії, що ревнують о Божу славу і спасення власних душ і віддають Богу більше над те, до чого обовязані. Серед них знайдуються одиниці, яким замало працювати надвласним доконаленням, а які радо жертвують свій труд і талан, на те щоби других позискати для Христа. Ось кандидати на будучих мірян — апостолів. Душпастир повинен звернути на них особлившу увагу, навязати з ними тіснійший контакт, давати відповідну літературу і пресу, служити радою і заохотою і так підготовляти до високого звання.

Дальше школення апостолів поведе диєцезальна управа Католицької Акції, яка буде орґанізувати для них окремі кількодневні курси в осідку диєцезії чи в якім більшім місті, спільні зїзди, наради а наконець замкнені реколекції. На курсах запізнаються вони з теперішним станом і потребами Церкви з методами і засобами новочасної орґанізаційної праці, почують богато здорових рад і вказівок досвідних людий, пізнають десятки ідейних людий, увійдуть в тіснійші звязки з ними і з управою. Взаїмна лучність людий одушевлених для спільної ідеї скріпить в них духа посвяти, додасть відваги і самопевности у прилюдних виступах, розбудить дрімучі дотепер сили, загріє до жертвенної праці для добра справи. Такі курси повинніб бути уряджуванні окремо для провідників орґанізацій К. Акції, окремо для діячів спеціяльних католицьких установ суспільно-харитативного характеру, для орґанізацій слуг, ремісників, робітників і можуть тревати залежно від обставин і потреб кілька днів, тиждень і більше. Провідники орґанізацій висшого степеня (центральних) та інструктори повинніб відбути спеціяльні висші курси суспільних наук. Такі курси уряджує одинока в Польщі „Katolicka szkoła społeczna“ в Познані, яка випускає кождого року десятки фахово вишколених в ділянці орґанізаційної праці католицьких працівників.

Система праці новочасних орґанізацій є так скомплікована, що без фахово вишколених робітників в ній ніяк не обійтися. Головгож орґанізації Католицької

Акції так нисшого як і висшого степеня повинні бути зразково ведені під кождим зглядом, щоби не наразитися на закид відсталости, і нежиттєспосібности з боку противників і не зражувати собі прихильних людий. Наша засада повинна бути: Не розпочинати праці, якщо нема надії на успіх; не основувати організації К. Акції там, де нема виглядів на нормальний єї розвій.

Згадатиб ще про одну важну річ: курси для духовенства. Річ се ясна понад усякий сумнів, що священики повинні перші зазнайомитися з цілями, методами праці й організацією Католицької Акції, бо без того справа нерушить ні кроком з місця. На курсах для дієцезальних провідників К. Акції в марті б. р. в Познані сказав був один з прелєгентів, що найтяжша річ є здобути для справ К. Акції священиків, але коли їх позискати, то половина праці готова. Колиб до того зважити наші обставини, то можна сказати сміло, що розвій праць К. А. у нас залежатиме в трьох четвертих від того, як займуться тим священики. Потрібні в тій ділянці відомости можуть вони присвоїти собі студіюючи уважно відповідні енцикліки, листи і вискази Св. Вітця як і цілу богату вже нині літературу про К. Акцію. Впрочім будуть для них міродайні зарядження і вказівки Епископа-Ординарія. Однак з уваги на те, що ходить о справу скомплікувану, що дотична література, хоч богата, не всегда ясно формулує суть К. Акції, як рівнож з уваги на розбіжність у поглядах на ролю священиків, заходить потреба уряджувати окремі курси для священиків, бодай для вибраних з кождого деканату. Позатим окремі священики інструктори з рамени дієцезальної управи К. А. будуть виголошувати відповідні реферати на деканальних зборах, щоби так познакомити ціле духовенство з ідеєю К. Акції та устійнити поняття і погляди. Решту доповнять інструкції дієцезальної управи, зарядження, інформаційні листки, комунікати, преса і ев. особисті ради і вказівки дієцезального директора К. А.

Лишається до обговорення ще один найважнійший з усіх дотепер вичислених і найбільш могутній середник школення світських апостолів а то замкнені реколєкції. Вони мають бути короною виховної праці і єї завершенням. Курси, література, преса дадуть потрібне фахове знання, зате реколєкції роздують вогонь

святого запалу до апостольського діла, розбудять духа пожертви в службі високій ідеї, додадуть сил до праці і поборення труднощів. Підчас коли курси можуть бути в крайній потребі заступлені літературою і вислуханням рефератів на місцях, то реколекції не дадуться заступити нічим. К. Акція як апостольство здобуваюче світ для Христа без реколекційного руху є нині не до подумання. В недавно проголошений енцикліці „Mens nostra" вказує Св. Отець Пій XI. на духовні вправи як на наймогутнійший середник образовання світських апостолів і закликає духовенство до пропаґовання реколекційного руху. К. Акція вважає єдино доцільними замкнені реколекції в окремих домах зі захованням відповідного порядку, бо тільки тоді можуть вони стати школою для образовання духа апостольства. В практиці тішаться найбільшим успіхом реколекції станові се є уділювані окремо для молоді, старих, інтеліґентів, ремісників, слуг, робітників. Справа урядження духовних вправ, приміщення учасників, особа духовного провідника і др. належать до дієцезальної управи К. Акції. В загалі належить стреміти до того, щоби якнайширші круги вірних а в першу чергу всі згуртовані в орґанізаціях К. Акції члени користали з благодатного впливу стислих реколекцій. Нині, де звичайні засоби душпастирювання не вистарчають на те, щоби загал вірних вдержати на висоті християнського життя, духовні вправи стають потребою хвилі. Католики західних народів завдячують обнову релігійного життя, розквіт численних установ і скріплення своїх позицій одиноко реколекційному рухови, який вже обняв широкі маси робітництва. Тимто і треба пояснити, що в Голяндії на два і пів міліона католиків є аж дванайцять окремих реколекційних домів.

З КАТОЛИЦЬКОГО СВІТА.

Римська Курія і розводові процеси. — Відомий історик Церкви о. Yves de la Brière оголосив недавно в французькім місячнику „Etudes" статтю про становиско Римської Курії до супружих, розводових процесів. Автор опирається

на офіціяльних даних в „Acta Apostolicae Sedis“ про присуди Роти римської в подружих справах за рік 1929. Найвисший ватиканський трибунал розглядав 58 таких справ; з того числа було признаних неважними значить недійсними тільки 20. подруж а решту признано як важні. Подібні справи розглядаються трибуналом незвичайно обережно і совісно так, що всякі закиди ворогів Церкви, начеб богачі за гроші одержували легко розводи, є безосновні і кривдячі. Більше як половина таких процесів в минулім році велася зовсім безплатно, так як незасібні люди одержавши свідоцтво убогости від свойого епископа можуть вести процес без всяких коштів і безплатно одержують адвоката в Римі. В данім випадку на 30. оплачених процесів тільки вісім покінчилося ствердженнєм неважности подружжа а на 28 безплатних процесів дванайцять подруж признано неважними.

Католицька Акція і доскона́лення священика. О. Іван Меслєр, редактор часопису „Sanctificatio nostra“ доказує в одній статті (1930. Ч. X) що Католицька Акція є для священика криницею численних спонук і засобів до самоосвячення. Автор звертає особливу увагу на примір світських людий, з якими саме священик дуже часто стрічається в Католицькій Акції. Ревність для Божої справи і спасення душ, дух жертвенности в апостольській праці, щира побожність, стремління до досконалости у світських стають для священика джерелом і заохотою до тим усильнійшої праці над самим собою в стремлінню до звершености. Однак тут мусить закинути всяку горду думку, начеб він як священик, що розпоряджує особливими середниками ласки і більше чим другі покликаний до звершености, не потребував вчитись від тих, над котрими працює в душпастирстві. Апостольський дух мірян, їхня посвята для Бога, героїчна чеснота, і самовідречення розбуджують з необхідністю щирий подив у священика і можуть стати вельми хосенними для його самодосконалення. Католицька Акція змінить взаїмовідношення духовенства і світських і забезпечить загальному священству (вірних) таке місце в Церкві, яке йому належится з конечности, в цілі сповнення завдань Церкви під сучасну хвилю. На тім загальнім священстві (вірних) буде опиратись єрархічне свя-

щенство і таким чином виплине нове джерело самодосконалення для священика в Католицькій Акції.

Христові Намісники і світовий мир. Після закінчення серії відчитів о. de la Brière про Папство сказав протестант, директор висших міжнародних студій в Женеві William Rappart: »Сьогодні є папський Рим в наших очах могутнім і поважаним союзником в обсягу необхідних завдань міжнародного замирення, яких осередком стала Женева«.

І справді папський Рим посідає засади, на котрих можна оперти світовий мир, бо Папа є Намісником Христа-Царя на землі. Заслуги Папів для ідеї міжнародного мира повинні бути постійно пригадувані. Лев XIII. звертався до поодиноких держав і до цілого світа та гірко жалувався на важкий стан збройного мира, який не був нічим иншим як безнастанним зазивом до війни. Він теж згадував про „горячку зброєнь“ і завзивав народи, щоби приняли засаду посередництва й арбітражу в міжнародних спорах. Вже тоді уживав він назви „Societas Nationum“ (Ліґа Націй). Пій X здоровив Карнеджія з нагоди його мирової фундації, підчеркуючи, що кождий христіянин повинен завсіди тямити, що є »сином« Царя Мира, Христа. Коли вже на смертній постелі просили його, щоби благословив військо, що відходило на фронт, він сказав: »Ні! Я благословлю мирови!« Венедикт XV вистосував в серпні 1917. року славну мирову відозву до світа. Вона обнимала програму Ліґи Націй.

Пій XI. пригадуючи слова Льва XIII. про »оружний мир« осуджує всякий непогамований націоналізм, що опирається на поганськім пониманні любови вітчини, і домагається від вірних, щоби в міру сил давали Лідзі Націй моральне попертя.

Чим є людська мудрість без Христа. — На вступі до другого, жовтневого числа часопису „Die Zeit“ виказує відомий педаґоґ Ферстер, »чим є людська думка без Христа«.

На хорі катедри в Реґенсбурґу стоять проти себе статуї св. Магдалини, того символа людської душі, яка з нужди і бруду виривається до вічного щастя, і Христа, який вказує на рану в своїм боці. Зазначуючи, що зіставлення тих статуй усвідомлює глядачеви цілу висшість

християнства над усяку мудрість світа, автор додає, що ніякий фільософ, ніякий мудрець не промовить ніколи так до душі, як промовляє Хрест. Оборонцям людської мудрости видається, що їх знання є чимсь взнеслійшим як простота Хреста. Не прочувають вони, що в тій простоті живе безконечно більша сила духа як в усіх великих творах думки. В кождім слові Христа є перепрацьоване ціле життя а безмірне число явищ спроваджується до їхніх найглибших причин.

»Само життя і сама думка не дають ключа до пізнання. Тому в кождім слові Євангелія міститься без порівнання більше духового перетворення життєвої дійсности як у всіх весь світ обнимаючих системах фільософії і тому теж вглибленняся в Євангеліє разом з величезною послідовністю усіх його осудів і взорів є далеко ліпшою школою льоґіки, як усі фільософічні підручники світа. Чи могутні дедукції середновікової схолястики не походили зі взнеслого означення життєвої дороги Христа і з вірности аж до смерти, що жевріла в Апостолах, мучениках і святих? Чим є думка без Христа, чим льоґіка без Голготи? Вічним ставанням і блуканням, безнастанним збочуванням зі шляху і пригнетенням або отупілим і чужим для життя відвертанням від безвартісного плутання і ворожої людині глупоти!

Ніколи Марія Магдалина не витягне рук до фільософії — життєздатна душа знає свойого Спасителя; і чим більше якась душа дозріла до правдивого думання, тим більш безмилосерно проникає зором порожну зарозумілість всякої духовости, що уважає себе висшою від науки Хреста, замість їй служити і впасти перед нею навколішки«.

ВІДОЗВА.

Підписана Управа VII. Секції П. Е. П. підмоги Церков, звертається отсим до Всеч. Духовенства в дуже важній, актуальній і пекучій справі, а саме створення сталого фонду для підмоги церков. Ся справа була предметом живої дискусії на конференції Всеч. Духов. 25. лютого 1930 р.,

на якій присутних 85 членів з 42 деканатів нашої Епархії узнали одноголосно потребу створення такого фонду і ухвалили перевести акцію в тім напрямі по деканатах. Спосіб переведення в життє сего фонду мусить опертися на засаді самопомочи. Як Всеч. Духовенство створило фонд позичковий і похоронний, щоби нести поміч собі і своїм найблизшим, таксамо на потреби церков мусять зложити фонд підмог — самі церкви.

Потребу такого фонду бачить кождий. Майже в кождій парохії є ріжні потреби церковні нераз злучені з більшими видатками, на які саму церков не стати і конче треба їй помогти, чи то підмогою, чи зворотною позичкою. Нацто є у нас місцевости, де заходить нагла потреба будови церков, які як крайно бідні не в силі спромогтися на таку будову.

Розходиться о се, щоби кожда матерна церква платила сталу вкладку на рік по 6 зол. а дочерна по 3 зол., а з сих вкладок Еписк. Ординаріят створить при П. Е. П. специяльний сталий фонд виключно на підмогу церков. Сей фонд буде міг збільшуватися иншими добровільними датками і жертвами на сю ціль.

Щоби повести акцію підмоги церков, впроваджується в життє VII. секція, яка зачинає свою діяльність і звертається отсим закликом до всіх Вс. Отців складати вкладки добровільні і датки на фонд підмоги церков.

Щоби оминути кошта пересилки, Управа Секції за позволеннєм Преосв. Еписк. Ординаріяту просить, щоби Вс. ОО. позволили собі стягнути висше згадану квоту з місячної дотації, котру то квоту інтересовані поберуть собі з церковної скарбони дотичної парохії.

Всякі инші датки на сю ціль, проситься пересилати на адресу Канцелярії Еписк. Консисторії.

За Управу VII. Секції П. Е. П.

о. Др. Решетило
провідник.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.